

Arrest

nr. 182 299 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 december 2016.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* de advocaten DESENFANS C. en BROCORENS A.-L. verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In de beslissing wordt door de commissaris-generaal vastgesteld en geoordeeld dat verzoeker het bestaan van de beweerde bloedwraak, uitgaande van de familie van R.D. en waarin zijn familie V. sinds 2009 verwickeld is, geenszins aannemelijk maakt. De commissaris-generaal baseert zich hiertoe o.a. op de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende de start van de bloedwraak.

Er kan, zo wordt gesteld, geen enkel geloof worden gehecht aan het moment waarop de bloedvete zou zijn uitgesproken, waardoor de geloofwaardigheid van de beweerde bloedvete met de familie D. zelf danig op de helling komt te staan. Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens, zo luidt de beslissing, uit het feit dat verzoekers houding niet blijkt te stroken met de te verwachten houding van een persoon die in een bloedwraak verwickeld is. Dienaangaande wordt o.a. gewezen op het feit dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn mannelijke familieleden zich wel degelijk buitenshuis begaven in de periode waarin zij volgens hem in een bloedwraak leefden, dat verzoeker zijn voorgewende voorzichtigheid in de periode 2009-2014 niet aannemelijk heeft gemaakt, en dat hij bijzonder warrige verklaringen aflegt over het precieze moment waarop hij persoonlijk zich permanent begon op te sluiten. Uit het geheel van de vaststellingen blijkt, aldus de commissaris-generaal, dat verzoeker zijn bewering dat hij en zijn in bloedwraak geïnvolveerde familieleden voorzichtig handelden en dat zij sinds 2014 opgesloten leven of geleefd hebben, geenszins aannemelijk maakt. Gelet op verzoekers bewering dat zij sinds het uitroepen van de bloedvete in 2009 hun bewegingsvrijheid dienden in te perken ten gevolge van de bloedvete en het feit dat er aan deze inperking van hun bewegingsvrijheid geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt, zo luidt de beslissing voorts, de geloofwaardigheid van de bloedvete met de familie D. wederom ernstig ondermijnd. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker een beperkte kennis heeft betreffende de bloedvete waarin hij betrokken zou zijn. Ook zijn verzoekers verklaringen betreffende de incidenten die zich in het kader van de bloedvete zouden hebben voorgedaan, zo wordt vastgesteld, niet coherent. Verder wordt gewezen op een ernstige tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen betreffende de zoektocht van zijn familie naar politiebescherming naar aanleiding van de bloedvete. Het geheel van de vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor de bloedwraakzaak waarin zijn familie met de familie D. verwickeld zou zijn, aldus de commissaris-generaal die vaststelt dat de door verzoeker neergelegde documenten niet van aard zijn om voormelde bevindingen te wijzigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Betreffende verzoekers huidig betoog dat "De beweerde periode van 4 maand verklaard bij DVZ voor het eerst bezoek van de familie D. bij verzoekers thuis is manifest een type foute, een vertalingsfout of het verkeerd begrijpen door de tolk/de ambt van de verklaringen van verzoeker", stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat deze hem in het Albanees werden voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord heeft ondertekend waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker had nadat het verslag van zijn gehoor hem werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Overigens, toen verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal door de commissaris-generaal met de betreffende tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, met name aangaande het bezoek van de familie D. bij zijn ouders thuis, werd geconfronteerd, maakte hij niet de minste melding van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben voorgedaan, doch ontkende hij gewoon louter zijn verklaring (genoteerd) op de Dienst Vreemdelingenzaken, net zoals hij, geconfronteerd met andere contradicties in zijn verklaringen -zoals o.a. betreffende de bedreigingen aan zijn adres en het aantal keer dat zijn vader naar de politie zou zijn gestapt-, ook andere verklaringen die hij aflegde gewoon volledig ontkent (te hebben gezegd). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter, net als het volharden in en vasthouden aan één versie van de feiten, geenszins voldoende om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te herstellen. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht en op pertinente wijze het volgende vastgesteld: "Dat u het moment waarop de bloedvete werd uitgesproken geenszins aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens

uit het feit dat deze bloedwraak pas twaalf jaar na de moord zou zijn uitgesproken. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de kanun) – uit uw verklaringen blijkt dat inzake uw bloedvete de regels van de kanun werden gevolgd (CGVS, p. 27) – een conflict maar als vendetta beschouwd kan worden wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of hun clan met bloed te herstellen. Een dergelijke vendetta wordt volgens de kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord (nadat de eer van de wraaknemers werd geschonden) verkondigd door de tegenpartij. Uw rechtvaardiging, met name dat de familie D.(...) pas na de arrestatie van uw oom in 2009 de identiteit van de moordenaar van R.(...) via de media vernomen zou hebben (CGVS, p. 22-23) en daardoor toen pas de bloedwraak heeft uitgesproken, overtuigt niet. In 2001 werd er immers een (door u neergelegd) vonnis geveld waarin uw oom B.(...) V.(...) zonder meer werd aangeduid als de dader van de moord op R.(...) D.(...). Uit dit vonnis blijkt bovendien dat er bij de moord talrijke getuigen aanwezig waren. Dat de familie D.(...) niet op de hoogte zou zijn geweest van de identiteit van de dader, is, gelet op de aanwezigheid van verschillende getuigen en gelet op het bestaan van een vonnis, totaal onaannemelijk, waardoor het, gelet op de geciteerde informatie, evenmin aannemelijk is dat de D.(...)'s, indien ze werkelijk (bloed)wraak wilden nemen, pas in 2009 hun verlangen tot bloedwraak zouden hebben geuit. Aangezien uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan het moment waarop de bloedvete zou zijn uitgesproken, komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedvete met de D.(...)'s zelf danig op de helling te staan.”

Verzoekers huidige argumentatie dat “De oom van verzoeker werd per verstek beoordeeld in 2001. Volgens de vonnis werd het slachtoffer en/of zijn gezin (familie D.) niet vertegenwoordigd gedurende de procedure, noch gedurende de zitting. Er kan ervan afgeleid worden dat het gezin D. onwetend was van de identiteit van B.V., de welke bovendien in een ander district leefde en werd beoordeeld. De eventuele achteloosheid van het gezin D. inzake de moord van R.D. kan in geen geval aan verzoeker verwijten worden”, overtuigt geenszins en werpt geen ander licht op voormelde pertinente vaststelling in de bestreden beslissing. Immers, gelet op het (door verzoeker neergelegde) vonnis van 2001 waarin verzoekers oom B.V. zonder meer wordt aangeduid als de dader van de moord op R.D., het feit dat er blijkens dit vonnis bij de moord talrijke getuigen aanwezig waren, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat overeenkomstig de klassieke erecode in Albanië (de Kanun) - waarvan de regels bovendien, zo verklaarde verzoeker, bij de beweerde bloedwraak tegen zijn familie V. zouden worden gevold- een conflict maar als een vendetta kan worden beschouwd wanneer de wraaknemers publiekelijk het verlangen uiten om de in hun ogen geschonden eer van hun familie of clan met bloed te herstellen en dat een dergelijke vendetta volgens de Kanun binnen de 24 uur na de gepleegde moord door de tegenpartij (de wraaknemers waarvan de eer wordt geschonden) wordt verkondigd, is het allerm minst aannemelijk of geloofwaardig dat de familie D. pas in 2009, oftewel ongeveer 12 jaar na de moord in 1997 op R.D., de identiteit van zijn oom, B.V. genaamd en de bewuste moordenaar, zou hebben vernomen. Zelfs als zouden, zoals verzoeker thans oppert, de getuigen aanwezig bij de moord “in de grote meerderheid stilzwijgend blijven omwille van hun vrees voor vervolgingen en gevolgen”, -het dodelijke incident vond nochtans plaats in/nabij een café wat op zich al ertoe leidt dat dit wellicht veel en snel in het dorp/de gemeenschap over de tongen zal zijn gegaan en spoedig (ruim algemeen) bekend nieuws zal zijn geweest-, en zelfs als zou niemand van de familie D. bij de zaak/terechtzing in 2001 aanwezig of vertegenwoordigd zijn geweest, dan nog neemt dit niet weg dat, indien de identiteit van B.V. voor 2001 nog niet door de familie D. bekend was, diens identiteit zwart op wit kenbaar wordt gemaakt in het vonnis van 2001 waarin hij als de moordenaar wordt vernoemd. Dat het dan nog tot 2009, oftewel een achttal jaar, zou hebben geduurd vooraleer de familie D. pas de identiteit van verzoekers oom B.V., de moordenaar te weten zou zijn gekomen, en dat pas dan de bloedwraak zou zijn uitgesproken, is niet alleen zeer onwaarschijnlijk, doch geheel niet aannemelijk of geloofwaardig. Verzoekers huidige algemene beweringen, waarbij hij volhardt in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze met enkele algemene opmerkingen/toevoegingen opsmukt, vermogen hier geen afbreuk aan te doen of een ander licht op te werpen.

De houding van verzoeker, die blijkens zijn verklaringen van juli 2013 tot begin 2014 normaal en zonder enig probleem ging werken en die op 18 december 2015 zelf zijn paspoort in de stad ging ophalen, alsook die van enkele andere mannelijke familieleden, zoals zijn vader en zijn oom L. die blijkens verzoekers verklaringen respectievelijk sedert 2004 en 2011 en tot op heden nog steeds als nachtwaker op de plaatselijke school werken, strookt bovendien niet met de te verwachten houding van een persoon die in een bloedwraak verwickeld is, zoals verzoeker en zijn familie beweerdelijk sinds 2009. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, welke door verzoeker niet wordt ontkracht of weerlegd of in een ander daglicht wordt gesteld, blijkt namelijk dat in geval van bloedwraak alle door de wraaknemers geviseerde mannen zich vanaf het moment waarop

de bloedvete wordt uitgesproken verplicht zien zoveel mogelijk thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. De handelingen vanwege verzoeker en zijn mannelijke familieleden, alsook het opmerkelijke feit dat zij zich blijkens verzoekers verklaringen pas in 2014 permanent zouden hebben opgesloten - verzoeker ging nochtans in 2015 nog zelf zijn paspoort ophalen-, toen de familie D. naar Tirana verhuisde, valt derhalve bezwaarlijk te rijmen met (voormelde informatie omtrent personen verwickeld in) een bloedwraak. Dit geldt des te meer nu de familie D. blijkens verzoekers verklaringen reeds in 2009 op de hoogte was van de verblijfplaats van verzoeker en zijn familie, en men bij bloedwraak hoe dan ook steeds het risico loopt buitenshuis te worden gedood.

De vaststelling dat verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij "ontkent niet maar amper te weten over R.D. en zijn gezin", slechts een beperkte kennis heeft betreffende de bloedvete waarin hij betrokken zou zijn, doet voorts afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, kan van een persoon die in een bloedwraaksituatie zit/verklaart te zitten redelijkerwijze worden verwacht een gedegen kennis te hebben van en dus in detail te kunnen vertellen over de familie waarmee hij in een bloedwraak leeft. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die documenten, en gelet op diens informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat dergelijke certificaten aangaande bloedwraak in Albanië worden vervalst of onterecht afgeleverd en dat de organisatie van Gjin Marku die verzoekers certificaat uitschreef in het verleden vervalsingen heeft uitgevaardigd voor personen die in werkelijkheid niet in een bloedvete verwickeld bleken, kan aan het door verzoeker neergelegde attest van de nationale verzoeningscommissie d.d. 4 juli 2016 geen bewijswaarde worden gehecht.

Daar waar verzoeker zeer algemeen poneert te behoren tot 'de sociale groep van de gezinnen betrokken bij een vendetta', wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen bloedwraak(problematiek), is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoeker in zijn verzoekschrift naar algemene informatie omtrent de bloedwraak-traditie in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (cf. RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te ontcrachten. Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 december 2016, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk het slachtoffer is van bloedwraak en dat in de beschikking niet geantwoord wordt op haar argumenten van het verzoekschrift. Verzoekende partij wijst er op dat de enige tegenstrijdigheid in haar relaas een detail betreft. Zij licht toe dat de familie D. wel degelijk twee weken na de arrestatie van haar oom is langsgekomen om te verwittigen dat hun eer met bloed hersteld zou worden. Volgens verzoekende partij is de beweerde periode van 4 maanden in de verklaring van DVZ een vertalingsfout of een typefout. Verzoekende partij wijst er tevens op dat de arrestatie van haar oom in 2009 de aanleiding vormt van de bloedwraak voor feiten die plaatsvonden in 1997 en een veroordeling bij verstek in 2001. Verzoekende partij wijst er op dat zij ten tijde van de feiten nog klein was, geboren is in 1993, en zij dan ook niet alle details kan kennen, zoals de namen van de familie die wraak wil. De wraak ten aanzien van verzoekende partij werd pas persoonlijk toen verzoekende partij in 2011 meerderjarig werd. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat de bloedwraak pas een realiteit werd na de publiciteit van de arrestatie van de oom in 2009, waarna alle mannelijke leden hun vrijheid moesten beperken. Verzoekende partij besluit dat de beschikking haar argumenten van het verzoekschrift niet voldoende heeft beantwoord, en de schriftelijke procedure in haar zaak onterecht gebruikt wordt.

Waar verzoekende partij laat gelden dat de enige tegenstrijdigheid in haar relaas een detail betreft, dat de familie D. wel degelijk twee weken na de arrestatie van haar oom is langsgekomen om te verwittigen dat hun eer met bloed hersteld zou worden, en dat de beweerde periode van 4 maanden in de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken een vertalingsfout of een typefout betreft, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld:

“Betreffende verzoekers huidig betoog dat “De beweerde periode van 4 maand verklaard bij DVZ voor het eerst bezoek van de familie D. bij verzoekers thuis is manifest een type foute, een vertalingsfout of het verkeerd begrijpen door de tolk/de ambt van de verklaringen van verzoeker”, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat deze hem in het Albanees werden voorgelezen, zonder enige opmerking of kritiek (te formuleren) voor akkoord heeft ondertekend waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker had nadat het verslag van zijn gehoor hem werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Overigens, toen verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal door de commissaris-generaal met de betreffende tegenstrijdigheid in zijn verklaringen, met name aangaande het bezoek van de familie D. bij zijn ouders thuis, werd geconfronteerd, maakte hij niet de minste melding van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden hebben voorgedaan, doch ontkende hij gewoon louter zijn verklaring (genoteerd) op de Dienst Vreemdelingenzaken, net zoals hij, geconfronteerd met andere contradicties in zijn verklaringen -zoals o.a. betreffende de bedreigingen aan zijn adres en het aantal keer dat zijn vader naar de politie zou zijn gestapt-, ook andere verklaringen die hij aflegde gewoon volledig ontkent (te hebben gezegd). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter, net als het volharden in en vasthouden aan één versie van de feiten, geenszins voldoende om de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te herstellen. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden en hij biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde incoherenties en tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze grond uit de beschikking en ze werpt er geen ander licht op. Bovendien mist haar betoog als zou de enige tegenstrijdigheid in haar relaas een detail betreffen, feitelijke grondslag, nu haar relaas niet alleen tegenstrijdig is aangaande het bezoek van de familie D. bij hen thuis, maar ook op enkele andere punten in haar opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden slopen, zoals met betrekking tot het feit of zij (en haar familie) al dan niet concreet en daadwerkelijk werd(en) bedreigd alsook omtrent het aantal keer dat haar vader naar de politie zou zijn gestapt. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt en biedt geen aannemelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in haar relaas.

Verzoekende partij haar argumentatie dat zij geboren is in 1993 en ten tijde van de feiten nog klein was, en dat zij dan ook niet alle details kan kennen, zoals de namen van de familie die wraak wil nemen, neemt niet weg dat zij zich hieromtrent op latere leeftijd (nader) had kunnen informeren, in het bijzonder ook om voor zichzelf eventuele risico's en gevaren in te schatten. Er kan immers redelijkerwijs worden aangenomen dat een persoon die slachtoffer dreigt te worden van (bloed)wraak op de hoogte is van de

personen die haar naar het leven staan, inzonderheid de namen van de personen die zij moet vrezen. Verzoekende partij is hier echter, zo blijkt uit haar verklaringen, geheel in gebreke gebleven. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt namelijk nergens dat zij zich, ook niet op latere volwassen leeftijd, omtrent de familie D. en hun verblijfplaats heeft geïnformeerd, laat staan uitvoerig en gedetailleerd, hetgeen, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, bijzonder vreemd overkomt gelet op de beweerdde impact van de familie D. op haar leven en dat van haar familie. Zoals in de beschikking d.d. 8 december 2016 wordt gesteld, doet *“De vaststelling dat verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij “ontkent niet maar amper te weten over R.D. en zijn gezin”, slechts een beperkte kennis heeft betreffende de bloedvete waarin hij betrokken zou zijn, (...) voorts afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, kan van een persoon die in een bloedwraaksituatie zit/verklaart te zitten redelijkerwijze worden verwacht een gedegen kennis te hebben van en dus in detail te kunnen vertellen over de familie waarmee hij in een bloedwraak leeft. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.”*

Verzoekende partij haar argumentatie omtrent het feit dat zij nog klein was ten tijde van de feiten en dan ook niet alle details kan kennen, wijzigt hoe dan ook niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan de grond in de beschikking dat *“De houding van verzoeker, die blijkens zijn verklaringen van juli 2013 tot begin 2014 normaal en zonder enig probleem ging werken en die op 18 december 2015 zelf zijn paspoort in de stad ging ophalen, alsook die van enkele andere mannelijke familieleden, zoals zijn vader en zijn oom L. die blijkens verzoekers verklaringen respectievelijk sedert 2004 en 2011 en tot op heden nog steeds als nachtwaker op de plaatselijke school werken, strookt bovendien niet met de te verwachten houding van een persoon die in een bloedwraak verwickeld is, zoals verzoeker en zijn familie beweerdelijk sinds 2009. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal opgenomen in het administratief dossier, welke door verzoeker niet wordt ontkracht of weerlegd of in een ander daglicht wordt gesteld, blijkt namelijk dat ingeval van bloedwraak alle door de wraaknemers geviseerde mannen zich vanaf het moment waarop de bloedvete wordt uitgesproken verplicht zien zoveel mogelijk thuis op te sluiten uit angst te worden gedood. De handelingen vanwege verzoeker en zijn mannelijke familieleden, alsook het opmerkelijke feit dat zij zich blijkens verzoekers verklaringen pas in 2014 permanent zouden hebben opgesloten -verzoeker ging nochtans in 2015 nog zelf zijn paspoort ophalen-, toen de familie D. naar Tirana verhuisde, valt derhalve bezwaarlijk te rijmen met (voormelde informatie omtrent personen verwickeld in) een bloedwraak. Dit geldt des te meer nu de familie D. blijkens verzoekers verklaringen reeds in 2009 op de hoogte was van de verblijfplaats van verzoeker en zijn familie, en men bij bloedwraak hoe dan ook steeds het risico loopt buitenshuis te worden gedood.”*

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en ze werpt er geen ander licht op.

De Raad merkt voorts op dat hij, inzonderheid gelet op zijn volheid van rechtsmacht, er geenszins toe gehouden is ieder afzonderlijk argument van een verzoekschrift te beantwoorden, doch volstaat dat, zoals *in casu*, uit zijn motivering blijkt waarom (de asielaanvraag ongegrond is en) de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aantoonst (*cf.* RvS 22 juli 2013, nr. 224.383).

Verzoekende partij concretiseert of preciseert overigens niet in het minst welke van haar argumenten in het verzoekschrift niet of onvoldoende werden beantwoord en die aanleiding zouden kunnen geven om de conclusies in de bestreden beslissing te wijzigen. De Raad ziet ook niet in waarom er *in casu* sprake zou zijn van een onterecht/onrechtmatig gebruik van de schriftelijke procedure.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 8 december 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS